

aby ze svého vrátila částky obdržené od žalobce k shora uvedenému účelu. Zápůjčka měla tudíž býti jmenovanému elektrárenskému podniku poskytnuta žalobcem z jeho prostředků a na jeho účet, pouze žalobci měla příslušet dispoziční moc nad zápůjčkou, avšak vůči vypůjčitelu nevystupoval jako spolusmluvník žalobce, nýbrž k jeho příkazu a v jeho zájmu dovolatelka. Šlo tudíž mezi stranami o komisi smlouvu úvěrovou (Kreditkommission) podle čl. 360 obch. zák. Jest proto nároky z toho poměru plynoucí posouditi podle předpisů o komisi smlouvě podle čl. 360 a násl. obch. z., a ježto komisi poměr jest zvlášť upraveným druhem úplatného mandátu, i podle předpisů §§ 1002 a násl. obč. zák. o zmocňovací smlouvě. Podle čl. 361 obch. zák., § 1009 obč. zák. jest komisionář jako zmocněnec povinen přenechat komitentovi veškerý užitek ze svěřeného obchodu pocházející a plniti mu to, co mu z komisi smlouvy přísluší. Musí tudíž komisionář komitentovi jednak vydati inkasované peníze, jednak postoupiti mu pohledávky, kterých provedením svěřeného obchodu nabyl sice vlastním jménem, které ale v poměru mezi komitentem a komisionářem nebo jeho věřiteli platí za pohledávky komitentovy. Z toho, že si žalovaná neujednala zvláštní provisi del credere, ačkoliv ručila za vrácení zápůjčky vypůjčitelem, firmou E. v Š., nelze ještě vyvozovati, že nešlo mezi spornými stranami o poměr komisi, nýbrž o zápůjčku, ježto ujednání zvláštní provise del credere za převzaté ručení bylo právem žalované jako komisionářky, jehož ovšem nemusila použiti (čl. 370, odst. 3 obch. zák.). Nepoužití tohoto oprávnění nemá vlivu na právní povahu založeného právního poměru.

Čís. 15375.

Ke škodě podle § 46 obč. zák. náleží i to, co snoubence ušlo tím, že vzhledem k zasnoubení a slíbenému manželství opustila místo.

Pokud má snoubenka nárok na náhradu ušlé mzdy i za dobu po zrušení zasnoubení.

(Rozh. ze dne 9. září 1936, Rv I 2378/34.)

Žalobkyně se na žalovaném domáhá náhrady za škodu vzniklou jí ztrátou místa, dále náhrady příspěvků v nezaměstnanosti a placení měsíční renty do doby, dokud se neprovdá, tvrdíc, že své zaměstnání opustila vzhledem k svému zasnoubení se žalovaným a nastávající sňatek s ním. Nižší soudy uznaly částečně podle žaloby, odvolací soud tak, že přisoudil žalobkyni až do případného jejího provdání měsíčně 100 Kč do 1. prosince 1930, jinak žalobu zamítl.

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně do zamítající části rozsudku uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Nelze přisvědčiti názoru, že žalobkyni nepřisluší z důvodu § 46 obč. zák. náhrada za škodu vzniklou jí ztrátou místa u firmy L. a příspěvků

v nezaměstnanosti, ježto prý nejde o náhradu za skutečnou škodu. Skutečnou škodou, kterou snoubenka následkem odstoupení snoubence od zasnoubení utrpí, jest rozuměti každé zmenšení majetku snoubenky, k němuž by bez zasnoubení nebylo došlo. K takové újmě náleží také to, co snoubence ušlo tím, že vzhledem k zasnoubení a slíbenému manželství opustila místo. Žalobkyně byla zaměstnána u firmy L. a nebyla by bývala propuštěna. Tohoto zaměstnání zanechala dne 17. listopadu 1930 vzhledem k svému zasnoubení a slíbenému jí sňatku se žalovaným, k němuž se odstěhovala do společné domácnosti. Opuštěním tohoto místa ušla žalobkyni jednak mzda, jednak podpora v nezaměstnanosti, která by jí byla bývala od 1. března 1931 vyplácena, kdyby byla bývala pracovala dále u firmy L. omezeně vždy jen 14 dnů se 14denním přerušením práce. Avšak přesto nelze žalobkyni přisouditi tento ušlý výdělek za dobu od 15. září 1930 do 15. dubna 1931, ježto žalobkyně žila po tuto dobu ve společné domácnosti se žalovaným, který jí poskytl výživu. To, co žalobkyni v uvedené době ušlo na výdělku a od 1. března 1931 též na podpoře v nezaměstnanosti, bylo by sotva stačilo na její výživu, kterou by si byla musela opatřiti sama, kdyby nebyla bývala živena žalovaným. Z toho vyplývá, že žalobkyně opuštěním místa, pokud žila se žalovaným ve společné domácnosti a byla jím živena, žádná škoda nevznikla, poněvadž by byla jinak spotřebovala svůj výdělek na opatření výživy. Dovolatelka odůvodňujíc svůj nárok na náhradu ušlého výdělku a podpory v nezaměstnanosti za dobu po zrušení zasnoubení se žalovaným tvrdila, že přes veškerou námahu nemohla ani u své dřívější zaměstnavatelky, ani nikde jinde najíti zaměstnání a že při nynější velké nezaměstnanosti je po dlouhou dobu vyloučeno, aby dostala nějakou práci. Prvý soud přisoudil žalobkyni takto odůvodněný nárok, aniž však z uvedeného tvrzení učinil nějaká zjištění. Odvolací soud, vycházející z jiného právního názoru, nějaká zjištění v tom směru ani nepotřeboval a tento nárok žalobkyně zamítl. Věc proto není zralá k rozhodnutí.

Čís. 15376.

K vlád. nař. čís. 77/36 Sb. z. a n.

Nebydlí-li nezaměstnaný dlužník jako vlastník domu, jenž je předmětem dražby, v tomto domě, neslouží tento k přímému ukojení přiměřených nutných potřeb dlužníkových, třeba nájemné z tohoto domu jest jediným příjmem dlužníkovým, z něhož hradí nutná vydání.

(Rozh. ze dne 9. září 1936, R II 297/36.)

Povinný, o němž bylo zjištěno, že jest nezaměstnaným ve smyslu § 1 vlád. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n., domáhá se dovoláváje se předpisu § 1 vlád. nař. čís. 77/36 Sb. z. a n., by byl povolen odklad dražby jeho domu. Prvý soud uznal podle návrhu, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.